

Historie tenisu

Tenis ve světě a u nás

Historie a současnost

Tenis lze v systematizaci sportu zařadit mezi sportovní hry. Sportovní hru charakterizuje současná činnost dvou soutěžících družstev nebo jednotlivců, soutěžících o ovládnutí 1 společného předmětu za neustále se měnící situace. Hraje se podle pravidel celostátní platnosti a kritériem výkonu je výsledek utkání. Sportovní hry dělíme na hry brankové, pálkovací a síťové. Tenis patří do her síťových a cílem je dopravit míč přes síť tak, aby ho soupeř nevrátil, nebo aby mu dělal potíže. Nedochází k osobnímu kontaktu soupeřů, hráči jsou od sebe odděleni sítí. Hraje se na hřišti, které je ze všech stran vyznačeno a do předem stanoveného počtu bodů. Každá sada či hra začíná podáním, ve kterém se soupeři střídají. Hráč, který získá 4 míče za sebou, získá i gem. Každý set se hraje do 6 gemů, za stavu 6:6 zkrácená hra do 7 tie break. Počítání (viz níže) je zvláštní: zisk bodu je 15:0, dále např. 30:0, atd. Utkání se hraje většinou na 2 vítězné sady ze tří, muži na větších turnajích a Davis cupu na 3 vítězné z 5.

Tenis se vyvinul z míčových a síťových her velmi dávného původu. Již Římané hráli podobnou hru, kterou nazývali *trigon*. Byli velice hraví, rukama nebo dřevěnou pálkou odráželi proti sobě kožené míče plněné suchou trávou, žíněmi nebo hadříky. O podobných hrách se dochovaly zprávy z 12. století ve Francii a Itálii (*gioco del pallone*). Pallone hrála tříčlenná až čtyřčlenná družstva, hřiště se zřizovala u vyšších zdí nebo podél budovy. Hráči se rozbíhali ze šikmých ploch zhotovených z prken a odbíjeli míč nadhozený spoluhráčem do soupeřova pole pomocí dřevěného nebo koženého chrániče na předloktí. Soupeři míč vraceli a úder se střídaly tak dlouho, až míč zůstal ležet v jednom poli. V zemi galského kohouta to byli hlavně mnichové, kteří „tloukli míč přes síť.“ Ve Španělsku vznikla z pallone *juego de pelota*, která je dodnes národní hrou Basků. Podle počtu hráčů se řídily rozměry hřiště i stěny, proti níž se odpaloval malý tvrdý míček pomocí zobákovité pátky chiestry přímo ze vzduchu. Pelotu mohli proti sobě hrát podobně jako tenis jednotlivci nebo dvojice, ale též čtyřčlenná až šestičlenná družstva. Pro tato početnější družstva bylo hřiště až 60 metrů dlouhé a 16 m široké, zeď je široká 18 m a vysoká 9 m, základní čára na stěně je ve výši 80 cm čára pro podání je 16–20 m ve hřišti. Hráči obou družstev střídavě chytají míč před dopadem do chiestry a vyhazují proti stěně tak, aby se odrazil zpátky do hřiště. Každá chyba se započítává jako bod, hraje se do 60 bodů.

Ve středověku se pak po celé Evropě rozšířila francouzská hra *paume* (*hra dlaní*), která se původně hrála jen v míčovnách (*courte paume*) – 30x10 metrů, rozděleno nejdříve čarou, pak provazem a nakonec sítí upevněnou ve výši boků, ale později i venku (*longue paume*). Pravidla této hry vyšla v Paříži v roce 1509. Ke hře se užívalo malých raket oválného tvaru s krátkým držadlem a nízké sítě. V roce 1530 postavili v Louvru oficiální tenisový dvorec, 1571 uznal Karel IX. svaz tenisových učitelů. Roku 1596 existovalo v Paříži přes 250 krytých sportovních domů, kde se hrál tenis.

Ze starofrancouzských her pochází také **počítání v tenisu** – 15:0, 15:15,.... Svůj původ má v sexadecimálním systému, který se dělil na 60 jednotek. Ve 14. a 15. století obíhaly ve

Francii stříbrné mince v hodnotě 60 sous a menší 15 sous. Už tehdy se na královském dvoře pořádaly turnaje o peníze, ale místo statisíců dolarů se hrálo jen o 15 sous za bod. A jeden game měl cenu 60 sous. Třetí bod ve hře se zkrátil z 45 na 40. Jiné historické prameny jako základ počítání uvádějí dělení dne na 24 hodin a hodiny na 60 minut. Tehdejší utkání se hrála do 24 her a každá hra do 4 bodů, které se počítaly po 15 (4 čtvrt hodiny). A protože hodina nepřekročí 60 minut, nesměl být překročen ani limit 60 bodů. Ukázalo se, že za stavu 45 : 45, je potřeba k vítězství 2 bodů. Při připočtení 2 bodů (15+15) však dochází k překročení 60, proto se začalo počítat do 40. Utkání trvala příliš dlouho (do 24 her), a tak se postupně zkracoval počet her do 6.

K nám se tato hra dostala z Německa. V Praze i na venkově byl vybudován velký počet míčov, dodnes je dochována například míčovna z doby Rudolfa II. na Hradčanech.

Podnět ke vzniku dnešního tenisu dal Angličan major Wingfield roku 1874, kdy stanovil pravidla hry, kterou nazval *sféristika*. Hřiště svým tvarem připomínalo přesýpací hodiny, bylo u základních čar širší než u sítě. Síť byla mnohem vyšší než dnes a na jejích sloupcích byly upevněny boční sítě. Hra přes síť vysokou 1,5 metru poněkud připomínala dnešní badminton.

Během dalšího vývoje byla pravidla hry značně změněna, dvorec nabyl pravoúhlého tvaru, původní název byl změněn na *lawn-tennis* (z anglického lawn – trávník), zmizely boční sítě a postupně se snižovala její výška až na současných 0,91m. Základ této hry se v podstatě nezměnil. Můžeme tedy říci, že kolébkou dnešní hry je Anglie. Název tenis vznikl patrně z francouzského „*tenez*“, což znamená: berte, chytejte. Postupně docházelo také k úpravám původních pravidel. První anglický klub, který převzal hru s upravenými pravidly byl All England Croquet Club. Reforma pravidel, provedená jednatelem klubu Marshalllem, byla dokončena během 1 roku a pak už se pravidla v podstatě neměnila. Podle nich bylo sehráno I. národní mistrovství Anglie 9. června 1877 ve Wimbledonu. V roce 1883 byla snížena síť ze 122 na dnešních 91 cm uprostřed sítě a připojilo se pravidlo, že se podání opakuje, pokud se míč dotkne sítě a dopadne do správného pole. Pouze jeden rok po ustanovení pravidel tenisu vyrobil P.Babolat ve spolupráci s výrobcem tenisových rámců Angličanem Busseyem první tenisovou strunu z přírodního materiálu

Z Anglie se tenis brzy rozšířil přes Francii a Německo do Rakouska, kde se nejdříve začal hrát v Praze.

V roce 1877 se ve Wimbledonu v Anglii hrálo první národní mistrovství. Od roku 1888 již řídila lawn-tennis anglická asociace, jejíž pravidla postupně přejímaly všechny tenisové kluby v zahraničí i řídicí orgány zemí, kam hra pronikla. V roce 1913 se tenisové asociace a svazy sloučily v Mezinárodní tenisovou asociaci (FILT). Pod patronací FILT vznikla v roce 1970 Grand Prix, celoroční mezinárodní soutěž pro muže i ženy, do níž se započítávají největší turnaje sezóny (muži 12 turnajů, ženy 10).

V tenisu na rozdíl od většiny ostatních sportovních her neexistuje mistrovství světa, proto se až do roku 1977 mistři světa v tomto sportu nevyhlašovali. Od roku 1978 jsou vyhlašováni na základě postavení ve světových žebříčcích a historicky prvními se stali B.Borg a Ch. Evertová, v juniorské kategorii pak I.Lendl a H.Mandlíková. Nejvýznamnějšími turnaji se

staly původní mezinárodní mistrovství Anglie, USA, Francie a Austrálie, dnešní Grand Slamy: Wimbledon, US Open, French Open (Roland Garros) a Australia Open. Další turnaje se hrají pod zkratkami ATP Tour (muži) a WTA Tour (ženy), jejich významnost se řídí celkovou dotací turnaje, tzv. price money.

Z historie Grand Slamů.

Wimbledon

V letech 1877-1921 se turnaj hrál na dvorcích ve Worple Road. Od roku 1922 se hraje na dnešních dvorcích v Church Road. V letech 1913, 1914, 1919-1923 včetně se uvedené údaje týkají mistrovství světa na trávě pořádané LTA od OLTF. Tento název byl posléze zrušen. Do roku 1922 držitel titulu nebojoval v turnaji, ale utkal se s vítězem dvouhry vyzivatelů. Tento postup byl v roce 1922 zrušen. Turnaj je otevřený od roku 1968. Tie-break se v letech 1971-1978 hrál za stavu 8:8, poté za stavu 6:6. Prvním vítězem v roce 1877 se stal S.W.Gore. Turnaj se nekonal v letech 1915-1918, 1940-1945. V roce 1954 zvítězil v turnaji Jan Drobný, který zdolal K.Rosewalla. V roce 1973 vyhrál turnaj Jan Kodeš, když ve finále porazil Alexandra Metreveliho. 7x turnaj vyhrál Renshaw, celkem 9x jeden z bratrů Dohertyových, několikrát turnaj vyhráli : J.Borotra, R.Lacoste, J.Newcombe, 5x B.Borg, 7x P.Sampras, 5x B.Becker, 3x J.McEnroe. Ženy se začaly účastnit turnaje v roce 1884 (M.Watsonová), několiknásobnými vítěžkami se v historii turnaje staly : C.Dodová, R. Chambersová, S.Lenglenová, M.Courtová, B.J.Kingová, 7x zvítězila S. Grafová a 9x M.Navrátilová. V roce 1998 vyhrála Jana Novotná.

Jediný Wimbledon si zachoval tradici tenisu jako bílého sportu. Dodnes musí na oblečení tenistů jasně převažovat bílá barva.

US Open

Muži hráli od roku 1881, ženy 1887. V roce 1884 bylo zavedeno vyzivatelské kolo, které skončilo v roce 1911, u žen bylo zavedeno v roce 1888 a skončilo v roce 1919. Od roku 1881 do roku 1973 se hrálo na trávě, 1975 – 1977 na americké antuce a od roku 1978 do současnosti na betonu. Mužské a ženské turnaje se postupně konaly v Newportu, ve Filadelfii, Forest Hills, až zakotvily v New Yorku v Národním tenisovém centru ve Flushing Meadows. V roce 1881 vyhrál R.D.Sears, 1887 E.Hanselová. Turnaji několik let kraloval W.T.Tilden, J.McEnroe, Ivan Lendl (1985-1988), ve finále byl 2x Jan Kodeš, 1x Miloš Mečíř. V ženách 2x triumfovala Hana Mandlíková (1985 – proti M.Navrátilové, 1986 – proti H.Sukové), dalšími vítěžkami byly M.Navrátilová, Ch.Evertová. US Open je známý jako nejbláznivější z Grand Slamů.

Australian Open

Od roku 1905 do roku 1926 se konalo jako australskoasijské mistrovství. V roce 1927 se Mistrovství Austrálie shodovalo s otevřením Kooyong stadionu v Melbourne. Postupně cestoval šampionát po celé zemi (Melbourne, Sydney, Adelaide, Brisbane, Perth) a hrál se i na Novém Zélandu (1906,1912). Od doby, kdy se hrálo na Warenhaus Cricket Ground, se první Grand Slam sezóny už napevno usadil v Melbourne Parku (dříve Flinders). Hrál se nejdříve na trávě, nyní na umělém povrch, původní rebound Ace nahradil před 2 lety povrch zcela nový. Prvním vítězem se stal R.W.Heath a 1922 M.Molesworthová. Z českých tenistů zde vyhrál 2x Ivan Lendl (1989,1990) a jednou Petr Korda (1998), ve finále v roce 2003 byl

Jiří Novák. Z žen v turnaji 2x zvítězila Hana Mandlíková (1980, 1987). V roce 1986 se turnaj nekonal. Tento Grand Slam, který se hraje na úvod roku jako první, se vyznačuje každoročními obrovskými horky, které především evropští hráči nemají v oblibě.

French Open

Zpočátku se turnaj, kterého se mohli zúčastnit pouze členové francouzských klubů, hrál na dvorcích Stade Francais ve Faisanderie. Součástí byl i název Mistrovství světa na antukových dvorcích v letech 1912-1924, kdy byl zrušen. Mezinárodním turnajem se stal v roce 1925, kdy se po 3 roky hrál střídavě v Racing Clubu v Paříži a ve Faisanderie. Od roku 1928 se hraje na stadiónu Roland Garros, Porte D'Auteuil v Paříži. Turnaj se hraje jako jediný z Grand Slamů na antuce. Prvním vítězem se stal R.Lacoste, k dalším úspěšným francouzům patřili H.Cochet, J.Borotra. Turnaj se nekonal během 2. světové války. V letech 1951,1952 zde vyhrál J.Drobný, 2x Jan Kodeš (1970, 1971), dále 3x Ivan Lendl (1984, 1986, 1987), v roce 1992 byl ve finále Petr Korda. 6x vyhrál turnaj někdejší král antuky B.Borg. Královnou žen byla Ch.Evertová a S.Grafová, vítězství zde zaznamenala i M.Navrátilová, v roce 1981 turnaj vyhrála Hana Mandlíková, v roce 1976 byla ve finále Renata Tomanová.

Postupně se měnilo i oblečení tenistů. Jasnou barvou byla bílá, muži hráli v dlouhých kalhotách a saku, ženy v dlouhých sukních a blůžkách. Postupně došlo na zkracování kalhot (pumpky, kraťasy) i sukní, objevila se první trika (s límečkem) a vesty. Nakonec se vytratila se i bílá barva oblečení, kterou si udržel dodnes jako tradici pouze Wimbledon.

Kromě soutěží jednotlivců se celosvětově hrají soutěže družstev. Muži hrají **Davis Cup** (Davisův pohár), který byl založen roku 1900. Jeho zakladatelem se stal F.D.Davis, výborný hráč čtyřhry a pozdější předseda americké tenisové asociace. Přihlášené země bojují nejprve o vítězství v pásmech (evropské, americké, asijské). Obdobou je v ženách Federation Cup (Pohár tenisové federace), založený v roce 1963. Juniorská družstva mají od roku 1950 obdobnou soutěž – Galea Cup (Galeův pohár) pro juniory a od roku 1965 soutěž juniorek Soisbault Cup (Pohár Anny Soisbaultové). Pro věkovou kategorii do 18 let byly v sedmdesátých letech založeny dvě mezinárodní soutěže družstev: v roce 1970 pro dorostence Valerio Cup (Pohár Valerio) a v roce 1972 pro dorostenky Žofia Cup (Pohár Žofie). Později byly zřízeny i týmové soutěže pro reprezentanty do 14 let – chlapci Copa del Sol, dívky Europa Cup a společný zimní Winter Cup, pro reprezentanty do 16 let Brotra Cup – chlapci, Helvetia Cup pro dívky.

Úroveň tenisu v Evropě po roce 1945 značně klesla. Zatímco v ženském tenisu Angličanky Bloomerová, Haydonová, Trumanová, naše Pužejová a Maďarka Kormoczyová se přibližují americkým tenistkám, v kategorii mužů v poválečných letech není v Evropě tenista světové úrovně. jednotliví hráči vynikají nad průměr ve své zemi, ale ve srovnání s Amerikou zaostávají (např. J.Javorský v Československu). Od roku 1954 se poprvé mezinárodně objevují i tenisté bývalého Sovětského svazu.

V olympijském programu byl tenis od roku 1896 do roku 1924 (v roce 1900 vybojovala bronzovou medaili Rosenbaumová, 1921 získali 3. místo ve smíšené čtyřhře Žemla se Skrbkovou). Do programu OH byl opětne zařazen až v roce 1988 v Soulu (souviselo s problematikou amatérismu a profesionalismu ve sportu).

Současne se vyvíjela i tenisová technika a taktika. Již od prvních wimbledonských turnajů obohacují nejlepší tenisté hru o nové prvky. První vítěz Wimbledonu r. 1877 S.W. Gore používal voleje. Volej byl pak značně zdokonalen bratry Renshawovými, kteří zavedli také smeč. P.F. Hadow zařadil do své hry lob. Podání s velkou rotací začali uplatňovat H. Ward a D. Davis, zakladatel Davis Cupu. V začátcích závodní hry se hrálo převážně od základní čáry, hra byla pomalá, hráči čekali na dopad míče a vraceli jej poměrně pozdě po kulminaci. Před rokem 1900 se užívaly především úderů se spodní rotací („řezané“), které byly poměrně jisté a nevyžadovaly tolik energie. Jasnou slabinou byla pomalost těchto úderů a tím nesnadný prohoz. Proto se vyvinul pravý opak, úder se silnou horní rotací (H.F. Lawford), který umožňoval vložení síly do úderu, byl však také hrán až po kulminaci. Poté vystřídala oba systémy hra přímých úderů se zcela pevným zápěstím a dobrou prací nohou. Údery se hrály ve značně vyšším bodě. Hru přímých úderů zdokonalil H.L. Doherty (vítěz Wimbledonu 1902-1906), který byl předchůdcem tzv. „Tildenovy celodvorcové hry“. Střídání dlouhých rychlých míčů s krátkými řezanými úspěšně používali Wilding a Brookes. McLoughlin založil svoji hru výhradně na „dělovém“ podání a hře u sítě. Tak dal již před první světovou válkou základ útočnému pojetí. Následující generace tenistů v čele s W.T. Tildenem spojila hru od základní čáry s přechodem k síti a zakládají tak celodvorcové pojetí. V období mezi světovými válkami se známými jmény stali Francouzi Cochet, Borotra, Lacoste, Angličané Perry, Austin, Němec von Cramm a Australan Crawford. Asi do roku 1932 převládají ve hře údery od základní čáry před voleji. Teprve s příchodem Američanů (Vines, Budge) získává převahu útočná hra (podání a dokonalá hra u sítě). Po druhé světové válce se k „útočníkům“ přiřadili Kramer, Trabert, Gonzales, Hoad, Cooper. Ženský tenis procházel podobným vývojem jako hra mužů. Z neznámějších hráček počátků – S. Lenglenová, M. Chambersová, H. Wilsonová (vítězky Wimbledonu), po 2. světové válce vévodí žebříčku Američanky: Gibsonová, Broughová a Knodová. Do světové tenisové historie z našich tenistů promluvíli: Žemla, Ardelt, Macenauer, J. a K. Koželuhové, Síba, Caska, Maršálek, Cejnar, Javorský, Puzejová, Drobný. Z novodobé historie pak Kodeš, Kukul, Pála, Hřebec, Lendl, Nováček, Korda, Navrátilová, Maršíková, Mandlíková, Tomanová, Skronská, Skuherská, Suková, Novotná a další. Technika postupně zaznamenala další kroky vpřed : údery s rotací, hrané před kulminací, údery se silnou horní rotací (topspin – B. Borg), bekhend obouruč, postupný přechod od zavřeného postavení především u forhendu ale i u bekhendu k postavení otevřenému (S. Williams), liftované voleje a další drobné změny. Společně s vývojem techniky a taktiky se měnila kondiční i psychická připravenost především nejlepších tenistů, vyvíjely se tenisové rámy (rakety) a to v mnoha směrech, vývoj zaznamenaly i míče. Snad pouze způsob počítání se v tenise tolik neměnil, až na zavedení zkrácené hry (tie break) a v poslední době zkoušení různých variant počítání pro ztraktivnění hry (neujalo se – no ad, no let, zkrácené sady, místo 3. sady tie break atd.). Ze současných českých tenistů se uplatňují T. Berdych, R. Štěpánek, J. Herych, I. Minář, deblisté Dlouhý, Vízner, z žen N. Vaidišová, L. Šafářová I. Benešová, K. Zakopalová, P. Kvitová a další.

Herní pojetí v současnosti ve dvouhře můžeme rozdělit na hru založenou převážně na činnosti hráče u základní čáry, převážně na činnosti u sítě a hru s celodvorcovým pojetím. Údery tak mají charakter převážně útočný a úder převážně obranný. Pro čtyřhru platí systém hry založený pouze na činnosti u sítě. Systematika tenisu se zabývá herní činností jednotlivce, formami spolupráce při čtyřhře a herními systémy ve dvouhře a čtyřhře. herní činnost má

vždy stránku technickou (viditelnou, způsob provedení) a taktickou (řešení situace, výběr způsobu provedení). Tenista provádí prakticky pouze 3 herní činnosti (podrobnější dělení na 5 herních činností) : podání (uvedení míče do hry, hráč si sám míč připravuje, hraje se nad hlavou), vrácení podání (úder vždy po odskoku vlevo nebo vpravo od těla – bekhend, forhend) a úder ve hře (nevím předem, zda před dopadem nebo po odskoku, zda stranou od těla nebo nad hlavou). Z hlediska lokomočního dělíme činnosti v tenise na údery hrané na místě, údery po předchozím pohybu, údery v pohybu (skluzu, výpadu). Z hlediska hodnocení výsledku provedení hodnotíme dráhu udeřeného míče (nízká, středně vysoká, vysoká křivka letu), rotaci míče (spodní, horní, kombinovaná) a prudkost (pomalé míče do 50 km/h, středně rychlé a rychlé nad 70 km/h). Ve vrcholovém tenisu převažuje celodvorcové (Ferrer, Coria, Hewitt, Federer, Nadal, Djoković) pojetí nebo hra založená převážně na hře u sítě (bývalí hráči Sampras, Henman, Philippouis, dnes snad jen Ljubičić) především u mužů. U žen pak jasně celodvorcové pojetí s aktivní hrou od základní čáry (Henin, Ivanovič, Šarapova, Kuznětsova, Čekvatadze, Williams S., V.), posledními představitelkami hry u sítě byly Navrátilová, Novotná.

Na území našeho státu se tenis začal hrát v sedmdesátých letech předminulého století, první turnaj se hrál na zámku hraběte Kinského v Chocni v roce 1879. V tomtéž roce se hrál také turnaj v zámečku Bon Repos u Nových Benátek, kdy odměnou vítězi byl soudek rýnského vína. Tenis na „palubovce se pak hrál v roce 1880 na zámku v Litomyšli, kde jednu velkou síň majitelé upravili pro tenis. Hra raketou byla oblíbená a neušla ani pozornosti

J.A.Komenského, který ji popsal ve svém díle Orbis Pictus (1658). První mistrovství o titul mistra zemí koruny české se hrálo v roce 1885. A před rokem 1890 bylo v Čechách již kolem 500 tenisových hřišť s různým povrchem (písek, cement, cihly, trávnik). Roku 1893 byl založen I. český lawn-tenisový klub v Praze (současně byla J.Klenkou přeložena pravidla), odkud se závodní hra rozšířila i do ostatních míst, takže již v roce 1906 byla založena Česká lawn-tenisová asociace – řídicí orgán pro všechny kluby v Čechách. K dalším nejstarším klubům se řadí tenisové kluby v Olomouci (1893), Brně (1894) – tenis se zde začal hrát v tomto roce v německém klubu BLTK v Lužánkách a v roce 1897 zahájil činnost tenisový kroužek v Pelicově ulici. V roce 1904 byl založen sportovní klub Moravská Slávia, který vlastní tenisovou činnost zahájil v roce 1906 ne 2, později na 4 dvorcích v Lužánkách. Výraznými osobnostmi té doby byli F.Dvořák a J.Dosedla. V roce 1913 se tenisový oddíl Moravské Slavie osamostatnil pod názvem Brněnský lawn-tennis cercle a byl tak předchůdcem pozdější Zbrojovky Brno a nynějšího BLTC. V Rakovníku pak v roce 1897 a Plzni (1898). V nynější centru tenisu v Prostějově se začal tenis pěstovat již v roce 1894. K založení klubu SK Prostějov však došlo až v roce 1910, kdy se podařilo získat 2 dvorce v zahradě pivovaru. K obnovení činnosti po 1. světové válce došlo až v roce 1923. Snad nejlépe je zpracovaná historie a vývoj jihomoravského tenisu, kde k nejstarším klubům patřily kluby již ve zmiňovaném Brně, dále v Blansku (1898), Letovicích (1906), Břeclavi (1902), Kroměříži, Třebíči, Jihlavě a dalších městech.

Prvním významným českým hráčem byl Z.Hammer, hrající pod jménem Z.Marteau, s nímž hrával čtyřhru K.Neumann (pod jménem K. Marteau).. Krycí jména je tehdy měla chránit před nepřízní ortodoxních, c. a k. školních řádů, které sportování nepřály. Během první světové války se u nás tenis závodně nehrál. po válce dosáhli výborných výsledků na Pershingových hrách v Paříži Žemla, Buriánek, bratři Koželuhové. Do roku 1930 patřil k našim nejlepším hráčům P.Macenaus, K.Ardelt a K.Koželuh, poté Menzel, Síba, Maršálek, Caska a Cejnar. Po 2. světové válce nás několik let úspěšně reprezentovali J.Javorská a

V.Pužejová-Suková. Od roku 1965 se začínají prosazovat J.Kodeš, J.Kukal, J.Hřebec, F.Pála, na ně koncem 70, let navázali T.Šmíd, I.Lendl, P.Složil R. Tomanová, R. Maršíková, M.Navrátlová, H.Mandlíková.

Od roku 1921 se naši tenisté účastní Davisova poháru, který jsme v roce 1980 vyhráli. Po první světové válce nahradila Českou lawn-tenisovou asociaci Československá lawn-tenisová asociace, která řídila tenis až do roku 1948 (vyjma let 1939-1945). Po tzv. sjednocení naší tělovýchovy r. 1948 bylo vedení tenisu soustředěno v Tenisovém ústředí ČOS. V roce 1952 se stala řídicí složkou ústřední sekce tenisu při Státním úřadu pro tělesnou výchovu a sport, ta od roku 1956 podléhala Československému svazu tělesné výchovy (ČSTV), dále byl řízen Československým tenisovým svazem a od rozdělení Československa Českým tenisovým svazem.

V Pardubicích byl první tenisovou akcí turnaj v roce 1896. V roce 1919 vzniká v našem městě první organizovaný klub – tenisový odbor SK Pardubice. Zanedlouho poté, v roce 1922, byl založen Lawn Tennis Cercle (LTC) Pardubice, který zpočátku vyvíjel svoji činnost na pronajatých dvorcích Na Olšinkách. Zlomovým okamžikem, nejen v historii LTC Pardubice, ale i celého pardubického okresu, bylo otevření dvorců LTC Pod zámekem, ke kterému došlo 2.-4.5. 1924. Dvorce (zpočátku 4) byly založeny v bývalém zámeckém příkopě. Zakladatelem tenisu a současně hokeje, který se zde také hrál v zimních měsících, byl učitel Vilém Weiss. Již 2 roky po otevření dvorců, v roce 1926, se zde uskutečnil 1. ročník Pardubické juniorky, přeboru juniorů a juniorek v tenise. pouze v letech 1928 a 1952 se Juniorka konala mimo Pardubice.